

Tâlharul

Când citești Scriptura Sfântă și rămâi pe gânduri dus, parcă vezi prin ceața vremii cum, pe Golgota, Isus înălța spre cer privirea, dornic pironind văzduhul, până pleoapele-I căzură peste ochii buni. Iar Duhul, dezlegat, porni în grabă jos, în închisoarea morții, în Șeol, să frângă-n două, pentru-ai Săi, zăvorul porții.

Și te'nalți apoi cu gândul în Eden. Și vezi în zare o cetate de lumină cu oștiri în sărbătoare. Vezi pe porțile înalte de cleștar dintr-o bucată heruvimi cu patru aripi și cu spadă-nflăcărată, înălțându-se ca zorii peste floarea primăverii. Dar deodată, din trompete dau un lung semnal străjerii. Da... Departe, printre stele, ca un fulger ne-nterupt, un convoi străbate largul bolților de dedesubt. Și curând, de cântec falnic cerul cerului umplându-l, iată-i... cete după cete, ca-n oștiri ținându-și rândul, vin în haină de lumină și se'nalță ca un stol zecile de mii de duhuri ridicate din Șeol.

Izbăvit de sub pedeapsă, vine primul om, Adam; apoi Eva, Set și Abel, Noe, Terah, Avraam... Iată... Isaac și Iacov, smulși din lanțurile grele, Iosif ca o stea sclipește între unsprezece stele, Moise ușurat de greul lespezilor din Horeb, Iosua îi stă la dreapta, iar la stânga e Caleb; Ghedeon privind cetetea și oștirea fără număr, Și Samson, lăsând să-i cadă pletele mai jos de umăr; David, fericit să uite de păcatele-i iertate, Solomon și toți urmașii casei binecuvântate, toți profeții și martirii ce-au murit frângându-și dorul, de la nepătatul Abel la Ioan Botezătorul.

Iar în fața tuturor... ce luceafăr glorios umple cerul de lumină și de Har victorios? E Isus!... purtând pe frunte diadema de lumini, cu aceeași simplitate cum purtase crengi de spini. E Isus!... cu mâini întinse într-un gest de raze nins, cu aceeași duiosie cum pe cruce le-a întins. Vai!... dar poarta cea înaltă dintr-un singur alb cleștar Cum își va deschide oare uriașul stăvilar? Până-n bolți un glas răsună larg ca bubuitul lavei. „Sus acum, voi porți eterne! Iată Împăratul slavei!” „Cine-i Împăratul slavei?” „Domnul tare și viteaz, care-a biruit în luptă cel mai fioros grumaz!”

Și târziu, când paradisul s-a închis c-un vuiet lin, printre stele, către poartă, vine-ncet un biet străin. Ochii lui sunt plini de frică. Păru-n frunte. Fața suptă. Peste trupul plin de sânge poartă o cămașă ruptă. - Ce vrei tu? Îi spune unul dintre îngerii străjeri. - Cine ești? Îl mai întreabă, iscodind cu ochi severi. -Eu?... răspunde-ncet străinul copleșit de un oftat, Sunt un ticălos din lume... Nu știu să fi fost păcat să nu-l fi făcut în viață. Am ucis. Am jefuit. De copil m-a prins o vrajă de păcat și de cuțit. Mă țineam ascuns în peșteri și pândeam pe cei bogați.

Sângele curgea ca apa. Apoi, galbenii prădați mi-i luau toți cârciumarii și femeile pierdute.

Și cădeam în zori pe-o vale între brusturi și cucute. La altare n-am dus jertfă nici o mierlă de când sunt. N-am știut de rugăciune. N-am avut nimica sfânt. O putere, un balaur, îmi da brânci să beau, să prad... - Vai, destul... vorbi străjerul. Locul tău e-acolo-n Iad. Și, cu mâna lui întinsă, i-arată în jos sub cer, într-o gură de-ntunerice, flăcări vii într-un crater.

Se uită-ngrozit străinul. Iar apoi, încet, șopti: - Da... acolo... Dar, ascultă. Înainte de-a muri, osândit fiind la moartea cea mai grea, mai blestemată, țintuit pe lemnul crucii, am văzut, hulit de gloată, un profet murind alături. Ba... mai mult ca un profet! Nu era un om din lume. Ci, sub fruntea de nămet, Îi plutea în ochi o pace... și-o dumnezeire-n grai. El mi-a spus privindu-mi fața: Azi vei fi cu Mine-n Rai! Și acum o întrebare... un cuvânt mai am de spus: Dacă tot ce văd e Raiul, nu-ți pe-aici acel Isus?... - O! Isus? E-aici, în slavă... tot ce vezi îi aparține. Dar de ce-ți acoperi fața hohotind? Sau plângi, stăine? - Rogu-te, o vorbă numai... Nu știu cum să-mi spun amarul... Dacă e Isus aicea... spune-I c-a venit tâlharul. - Vino! Poarta e deschisă... Domnul Îi vorbește-n prag. Îl privește lung tâlharul. Pașii înapoi se trag... E Isus acest arhanghel în veșminte sclipitoare? Părul... Nu-i al Lui. Nici brăul. Nici cămașa de ninsoare. Dar... privirea blândă... Ochii... El e! Și-a căzut grămadă... Cum? Dar cine îl ridică? Ochii lui nu pot să creadă. - Doamne, sunt murdar... și-n zdrențe. Sunt... și-și frânse vorba-n dinți. - Eu... în haine de lumină? Eu, tâlharul, printre sfinți?

Și luându-l blând cu Sine, strălucitul Voievod, lângă tron ducându-l, zise: „El Mi-a fost întâiul rod!”

*

Și acum să știe-oricine: Unde a intrat tâlharul, Nu-i pe lume om să creadă și să nu-I primească Harul! Nu-i păcat pe care Domnul nu Și-a pus făgăduința. Unul singur nu se iartă niciodată: Necredința!

**COSTACHE
IOANID**

